

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Τραπεζούντι μετζ. 3.
 Έν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.
 Εν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Δ. ΞΙΦΙΑΙΝΟΣ.

—*—

Έν Τραπεζούντι τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου
 1881.

Ἡ Συνδρομὴ
προπληρωτέα.Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
παράδ. 60.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΩΝ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΟΜΝΗΝΟΣ.

Γεράσιμος (*) υἱὸς τοῦ προμνημονευθέντος Ἰωάννου Δομνηνοῦ καὶ μαθητῆς Ἠλία Κανδήλη, ἐχρημάτισε πρωτοσύγγελος τοῦ ἀγίου Τραπεζούντος Παρθενίου, προκατόχου τοῦ ἀφ' ἡμῶν ἀποστάτος Κωνσταντίου, καὶ εἶτα γενόμενος ἡγούμενος Σουμελαῖ. Προεχειρίσθη δὲ Μητροπολίτης Οὐζζήτζης τῆς Σερβίας,

(*) Ἰστ. Τραπεζ. Σάββα Ἰωαννίδου.

οὗ διέμεινεν ἐπὶ 16 ἔτη. Εἶτα δὲ τῷ 1830 Μητροπολίτης Καισαρείας καὶ ἀπέθανε τὸ 1839 Μητροπολίτης Ἐφέσου. Ἦτο δὲ κάτοχος οὐ μόνον Ἑλληνικῆς παιδείας ἀλλὰ καὶ ξένων γλωσσῶν πρὸ πάντων τῆς Σλαβικῆς· μεγάλην δὲ ἐπιρροὴν ἐξασκήσας εἰς τὰ πατριαρχικά πράγματα προεκάλεσε καὶ τὸν πρόωρον αὐτοῦ θάνατον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΝΟΣ.

Ὁ νεώτερος τῶνδισήμων λογίων Τραπεζουντιῶν τοῦ 19 ου αἰῶνος, υἱὸς δὲ τοῦ προμνημονευθέντος Σάββα Τριανταφυλλίδου·

ἐγεννήθη ἐν Τραπεζοῦντι κατὰ τὸ ἔτος 1818· ὠφρανίσθη δὲ προῶρως εἰς τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, διότι, ὡς προεμνημονεύσαμεν, ὁ πατήρ αὐτοῦ Σάββας ἀπέθανε κατὰ τὸ 1823· ἐδιδάχθη δὲ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐν Τραπεζοῦντι παρὰ τῷ Θεοδώρῳ Ξενοφῶντι, μαθητῇ καὶ διαδόχῳ τοῦ Σάββα Τριανταφυλλίδου, εἶτα τούτου ἀποθανόντος τοῦ 1829 ἐκ τῆς τότε ἐπικρατοῦσης πανώλους, παρὰ τῷ Ἰσοκράτῃ Παπαδοπούλῳ, ἐτέρῳ τοῦ Σάββα μαθητῇ. Τότε ἱερομόναχος τις τῆς Μονῆς Βαζελῶν μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Καισάρειαν συμπαρέλαβε τὸν Περικλῆ μετ' αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐφημίζοντο τὰ ἐκεῖ σχολεῖα, χάριν ἀνωτέρας σπουδῆς· ἀλλὰ μόλις ἐν ἔτος διέμεινεν ἐκεῖ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Τραπεζοῦντα ἔνθα ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Ἀντώνιον Καμβούρογλην, Κερασούντιον διδάσκαλον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐνταῦθα ἀποπερατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐδίδαξεν ὑπὸ τὸν Καμβούρογλην τοῦτον, ἀλλ' ἄγνωστον ἐπί πόσα ἔτη, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐπὶ ἔν ἢ δύο ἔτη. Εἶτα ἀποσταλεὶς ὑπὸ τῆς κοινότητος κατὰ τὸ ἔτος 1845, καθ' ἣ ἀπεβίωσε καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, χάριν ἀνωτέρας σπουδῆς εἰς Ἀθήνας ἐσπούδασεν ἐκεῖ ἐπὶ τριετίαν· ἐπανελθὼν δὲ εἰς Τραπεζοῦντα περὶ τὸ 1848 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἐδίδαξεν ἐνταῦθα μέχρι τοῦ 1855. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐνεκα τῶν τότε κομματι-

κῶν τῆς κοινότητος προσεκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τετράμηνον ἐκεῖ διαμονὴν ἐπανῆλθεν εἰς Τραπεζοῦντα, ἔνθα ἔμεινε μόνον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀναχωρήσας ἀμέσως εἰς Κερασούντα καὶ ἀναλαβὼν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς σχολῆς τὴν διεύθυνσιν· ἐνταῦθα διδάξας ἐπὶ τριετίαν μετὰ τοῦ προεμνημονευθέντος Ἀντων. Καμβούρογλη ἐπανῆλθεν αὐτὸς εἰς Τραπεζοῦντα, ἔνθα διδάξας ἐπὶ ἑν ἔτος ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ ὑπὸ τὸν τότε σχολάρχην Α. Λουρμουζιάδην, ἀνέλαβε κατόπιν τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φροντιστηρίου μέχρι τοῦ 1862· εἶτα ἐπὶ ἑν ἔτος πάλιν διδάξας ὑπὸ τὸν σχολάρχην Γεώργιον Παπαδόπουλον ἀπεσύρθη τελευταῖον διὰ παντός ἐκ τοῦ Ἑλλην. Φροντιστηρίου Τραπεζοῦντος· ὥστε τὸ 1863 ἔτος χρονολογεῖται τὸ τελευταῖον τῆς ἐν Τραπεζοῦντι διδασκαλίας τοῦ Περικλέους Τριανταφυλλίδου· ἐκ Τραπεζοῦντος ὁ Περικλῆς μετέβη εἰς Κερασούντα καὶ ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς σχολῆς ἐδίδαξεν ἐπὶ τρία ἔτη· ἐνταῦθα ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τέλος τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἐπέδθη κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη εἰς τὸ ἐμπόριον μέχρι τοῦ 1871, ὅτε νόσος χρονία, ὑφ' ἧς πρὸ ἐτῶν ἐπάσχε, ἔφερεν πλέον αὐτὸν εἰς τὸν τάφον, ἄγοντα τὸ 53ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Περικλῆς Τριανταφυλλίδης ἐπὶ εἰκοσαετίαν σχεδὸν διδάξας ἐν Τραπεζοῦντι καὶ Κερασούντι καὶ πλείστους ἀναδείξας μαθητάς, οὕτω δὲ συντελέσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ τῆς πόλεως Κερασούντος, ἐν ἣ ὡς ἐγράψαμεν, ἐπὶ ἐξαετίαν ἐδίδαξεν. Εἶναι δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἀποθανόντων λογίων Τραπεζοῦντιῶν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ὅστις συνέγραψε, τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν ὁμοίων σελίδα ἀναφαίνεται ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνδρός καὶ ὁ πρὸς τὴν πατρίδα διάπυρος αὐτοῦ ἔρωσ, εἶναι πολὺ τιμὰ διὰ τὰς διαφόρους ἱστορικές εἰδήσεις περὶ Πόντου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόλεων, ἃς διασώζει. Καὶ εἰς μὲν τὰ *Ποιτικὰ* περιγράφεται ἡ ἐν Πόντῳ Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ κατάστασις τῶν ἐπτά ἐν αὐτῷ ἐπαρχιῶν κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διαίρεσιν ἣν ἠκολούθησεν ὁ συγγραφεὺς, ἦτοι τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος, Ῥοδοπόλεως, Χαλδίας, Θεοδοσιουπόλεως, Ἀμαθείας, Νεοκαισαρείας καὶ Νικοπόλεως μετὰ διαφόρων ἄλλων ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν εἰδήσεων καὶ ἀνεκδότων· εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο προσετέθησαν καὶ λόγοι τινὲς ὑπ' αὐτοῦ ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Κερασούντι ἀπαγγελέντες, ἐνοῖς διαλάμπει γλαφυρότης καὶ χάρις, ἧτις ἀείποτε διεκρίνε τὸν κάλαμον τοῦ Περικλέους Τριανταφυλλίδου· τὸ ἕτερον αὐτοῦ ἔργον οἱ *Φυγάδες* εἶναι δράμα ἐκ πέντε

μερῶν ἔχον ἐπιχώριον ὑπόθεσιν μετὰ μικρῶν περὶ Πόντου προλεγομένων, ἐν οἷς, ὡς ἐν τοῖς Ποντικοῖς, ἀναγράφονται πλείσται εἰδήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐν Πόντῳ καὶ τῆς τύχης, ἣν αὕτη ὑπέστη, διάφορα ἄσματα διαφωτίζοντα τὴν ἱστορίαν τῶν μερῶν τούτων, πληροφορίαι περὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφανέντων λογίων καὶ διαφοροὶ ἄλλαι ἱστορικαὶ εἰδήσεις· χάρις καὶ γλαφυρότης καλᾶμου διακρίνει καὶ τὰ δύο ταῦτα τοῦ Περικλέους ἔργα, περὶ δὲ τῆς ῥητορικῆς τοῦ ἀνδρός δεινότητος, δι' ἧς ἐπροίκισεν αὐτὸν ἡ φύσις, δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ δύο αὐτοῦ ἔργα λόγων, ὅστις δὲν ἠτύχησε νὰ ἀκούσῃ αὐτὸν ἀγορεύοντα. Διὰ πάντα ταῦτα ὁ Περικλῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐπισημότερος τῶν ἀποθανόντων λογίων Τραπεζοῦντιῶν τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος

A. I.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ὁ κ ο λ α ξ .

Εἰς ποῖον βαθμὸν δύναται νὰ φθάσῃ ἡ χαμέρπεια καὶ ἡ ἠθικὴ κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου καταφαίνεται ἐνερ-

γῶς εἰς τῶν χαρακτήρα τοῦ κόλακος· λέγομεν δὲ χαρακτήρα τοῦ κόλακος ἐν ᾧ ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὗτος οὐδένα ἔχει σταθερὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ὡς ἄλλος Πρωτεύς ὑποῦεται κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ πάντα χαρακτήρα, ὅστις ἤθελε φανῆ αὐτῷ ἐπιτηδεύς, ὅπως ἀρέσῃ ἢ ὑποθάψῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ κολακευομένου φίλου. Ὁ Θεόφραστος εἰς τοὺς χαρακτήρας αὐτοῦ κάλλιστα ζωγραφίζει τὸν χαρακτήρα τοῦτον τοῦ κόλακος καὶ μετὰ χάριτος καὶ ψυχολογικῆς ἐρεύνης καταδεικνύει πῶς οὗτος τὰ πάντα πράττει καὶ λέγει, ὅπως ἀρέσῃ ἢ εὐχαριστήσῃ τὸν κολακευόμενον. Οἱ κόλακες προσκολλῶνται τοῖς ἰσχυροῖς καὶ πλουσίοις καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ κοινωνίᾳ προέχουσι· διότι ἀπ' αὐτῶν ἐλπίζουσι τὴν ἰλικίην αὐτῶν ἀπόλαυσιν καὶ πρὸς αὐτοὺς ὠθεῖ αὐτοὺς τὸ χαμερπὲς αὐτῶν συμφέρον. Τὸ πρῶτον ἔργον αὐτῶν εἶναι νὰ ὑποσκελίσωσι τοὺς ἀληθεῖς φίλους καὶ πρὸς τοῦτο μεταχειρίζονται δύο εὐτελεῖ ὄπλα, τὴν ραδιουργίαν καὶ τὴν συκοφαντίαν. Συγχρόνως ἐννοεῖται ἐπιτυχάνουσι νὰ προσκτήσωνται τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων, οὗς κατὰ πόδα καταδιώκουσι, διότι οὗτοι δυστυχῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιφρονοῦσιν ἢ δὲν δύνανται νὰ ἀνεχθῶσι τὴν παρρησίαν τῆς ἀληθοῦς φιλίας. Κατορθοὶ δὲ τοῦτο ὁ κόλαξ διὰ μυστίων πρὸς τὸν κολακευόμενον ἐκδουλεύσει, αἵτινες ἄ-

πασαι φέρουσι τὸν τύπον τῆς εὐτελείας καὶ ποταπότητος· ὠτακουσεῖ φροντίζων ἐπιμελῶς νὰ μάθῃ ὅτι περὶ τοῦ κολακευομένου ἰσχυροῦ ἢ πλουσίου λέγεται καὶ ἐξογκῶν καὶ διαστρέφων αὐτὰ σπεύδει δρομαίως πρὸς τὸν εὐνοοῦντα καὶ ἀναγγέλλει τοῦτο εἰς αὐτόν, ὅπως ἀξίση τὴν ἐκδούλευσιν καὶ καταστήσῃ μείζονα τὴν ἐκ τούτου ὑποχρέωσιν. Ῥαδιουργεῖ καὶ συκοφαντεῖ, ὅπως περιορίσῃ τὸν κύκλον τῶν φίλων καὶ κατορθῶσῃ νὰ ἀφεθῇ εἰς αὐτόν τὸ στάδιον τῆς κολακείας, οὕτω δὲ ἀποκτήσῃ τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον, νὰ χαίρῃ μόνον οὗτος τὴν εὐνοίαν τοῦ κολακευομένου. Καὶ τίς δύναται νὰ ἐκθέσῃ λεπτομερῶς τὰ μυρία τεχνάσματα καὶ τὰ χαμερπῆ μέσα, ἅτινα μηχανᾶται ὁ κόλαξ καὶ τίθησιν εἰς ἐνέργειαν, ὅπως παραστήσῃ εἰς τὸν κολακευόμενον πάντα μὲν ἄλλον ὡς ἀνεϊλικρινῆ καὶ δόλιον, αὐτόν δὲ ὡς τὸν μόνον ἀληθῆ φίλον, ὅστις φροντίζει ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς καὶ εὐδαιμονίας αὐτοῦ; Πόσον οὗτοι οἱ κοινωνικοὶ κόρακες ἐπηρεάσαν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν διὰ τῆς κολακείας αὐτῶν πρὸς βασιλεῖς καὶ μεγιστάνας, ἀφ' ὧν ἀπέκρυπτον τὴν ἀληθῆ τὸν τόπου αὐτῶν κατάστασιν καὶ τὰς ἀληθεῖς τῆς χώρας αὐτῶν ἀνάγκας, ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζομεν. Ἡμεῖς γράφοντες διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ οὐχὶ διὰ τὴν αὐτὴν οἰασθήποτε βασιλείας, παρατηροῦμεν ὅ-

ΠΕΡΙ ΑΡΑΡΑΤ.

τι καὶ ἐκ ταύτης δυστυχῶς δὲν ἐλλείπουσι κόλακες ἀναλόγως τοῦ κύκλου τῶν ἰσχυρῶν καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς κολακείας καὶ εἰς τὰς πλεκτάνας τῆς κολακείας σκοπὸν ἔχομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἐκείνων, ὅτινες ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως εὐχερῶς δύνανται νὰ γίνωσιν ἔρμαιον αὐτῆς· διότι μεγάλη ἀπαιτεῖται ὀξύρκεια καὶ προσοχὴ ὅπως δυνήθῃ νὰ διακρίνῃ τις τὴν κολακείαν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς φιλίας, ἧς τὸ προσωπεῖον ὑποδέεται αὕτη ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως γεννηθεὶς μὲ ποικίλας ἀδυναμίας εἶναι ὑποκείμενος εἰς κολακείαν κατέχων μάλιστα προέχουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ὁ δὲ κόλαξ σπουδάζων καὶ ὑποθάπων αὐτὰς ἐπιτηδεύει κατορθοῖ νὰ προσκτήσῃται τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν τυφλήν τοῦ κολακευομένου πίστιν· ἐπιφελούμενος δὲ τῆς πρὸς αὐτόν ταύτης ἀφοσιώσεως ὀικεῖ καὶ διευθύνει αὐτόν κατὰ τὸ δοκοῦν. Σοφὸς ὅθεν ἐκεῖνος ὅστις διὰ τῆς ὀξύρκείας καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ κατορθοῖ νὰ διακρίνῃ τὴν κολακείαν ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς φιλίας καὶ εὐδαιμίων ὅστις δὲν ἐπηρεάζεται κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τῶν κολακῶν οὔτε τοὺς γλυκεῖς καὶ εὐαρέστους λόγους οὔτε τὰς ποταπάς καὶ χαμερπεῖς ἐκδουλεύσεις.

Α. Ι.

Ἄραράτ (ἀρμενιστὶ Ἀϊραράτ.) Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἔστη ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε· δι' ἣ οἱ Ἀρμένιοι σέβονται αὐτὸ καὶ πιστεύουσι μετὰ τῶν Περσῶν ὅτι οὐδεὶς θνητὸς ἠδυνήθη εἰσεῖτι νὰ ἀναβῇ τὸ Ἄραράτ. Διάφοροι παραδόσεων διηγήσεις ἀναφέρουσι περὶ τούτου παραδοξοτάτας ἱστορίας, ὧν παραθέτομεν τινὰς τὰς καὶ μᾶλλον σπουδαιοτέρας. Ἄ. Τὸ Ἄραράτ νομίζεται ὅτι εἶναι ἀπρόσιτον καὶ δυσανάβατον, ἐν τούτοις ὅμως εἶναι εὐπροσιτώτερον ἄλλων ὀρέων Εὐρωπαϊκῶν τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ὕψους. Περὶ τοῦ ἀπρόσιτου τοῦ ὄρους τούτου φέρεται παρ' Ἀρμενίοις ἡ ἐπομένη παράδοσις, ὅτι ἡμέραν τινα, ὁ Ἀπόστολος αὐτῶν Γρηγόριος ὁ Φωτιστὴς ἐφαντάσθη νὰ μεταβῇ ἐπὶ τοῦ Ἄραράτ καὶ κόψας τεμάχιον ἐκ τῆς κιβωτοῦ, νὰ προικίσῃ δι' αὐτοῦ μίαν τῶν μοιῶν του. Μεθ' ὅλας ὁμοῦ τὰς προσπάθειάς του δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἱεράν κορυφήν ἕως ὅτου ἄγγελός τις ἐλθὼν καλοκάγαθως τῷ ἀναγγέλλει ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε ἄλλος τις θὰ ἀφικνεῖτο ποτέ. Μ' ὅλα δὲ ταῦτα, τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου μὴ ἀπολέσαντος τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ὁ οὐράνιος ἄγγελος εὐηρηστήθη νὰ τῷ προσενέγκῃ τεμάχιόν τι τῆς κιβωτοῦ ὡς ἐπεθύμει· εὐρίσκειται δὲ ἄχρι σήμερον τὸ ἅγιον τοῦτο λείψανον εἰς μίαν τῶν πέριξ τῆς Βριβά

εὐρισκομένων μονῶν. β'. Ἐτέρα δὲ ἐστὶ ἕνεκα, ὡς εἴρηται, τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ παραδόσεως, πολλοὶ τῶν αὐτῶν ἀφικνουμένων βλέποντες τὰς δύο τοῦ ῥηθέντος ὄρους κορυφὰς παρομοιαζούσας τῇ κιβωτῷ, ἀπατώνται ὡς βλέποντες αὐτὴν τὴν κιβωτόν. γ'. Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τῆς ἀείποτε χιονοσκεποῦς διατελούσης ὑπάρχει μαύρη τις κηλὶς, οὐδέποτε καλυφθεῖσα ὑπὸ χιόνος. Περὶ τῆς κηλίδος δὲ ταύτης οἱ φιλόθρησκοι βεβαιούσιν ὅτι εἶναι ἀναντιρρήτως αὐτὴ ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε. Τὸ Ἀραράτ εἶναι τὸ ὑψηλότερον ὄρος τοῦ ἀρμενικοῦ ὄροπεδίου ὑψόμενον ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης 8,000 μέτρα· καταλήγει δὲ εἰς δύο κορυφὰς ὧν ἡ μεγαλειτέρα ἔχουσα ὕψος οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 5400 μετρ. καλεῖται ἀρμενιστὶ *Μαοῖς-Λέρν*, τουρκιστὶ δὲ *Ἀγρί-Δάγ*. τῶν λέξεων τούτων αἱ δύο τελευταῖαι *Λέρν* καὶ *Δάγ* σημαίνουσιν ὄρος. Τὸ ὄρος τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Ταύρου καὶ πάντες σχεδὸν οἱ γεωγράφοι θεωροῦσιν αὐτὸ διακαίως, ὡς κορμὸν τῆς μεγάλης ἀλύσεως, ἧτις ἀποσπᾶται αὐτοῦ καὶ διευθύνεται ΝΑ. διαπερῶσα τὰς ἐπαρχίας Ἀδερβαϊτζάν καὶ Γκιλάν. Εἶτα δὲ στρέφεται πρὸς Α. καὶ ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, διαπερᾶ τὴν Μαζενδερὰν καὶ τὴν Χορασάνην, κατὰ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῶν μέρος, ὅπου μυρίους σχηματίζουσι λόφους, ἐξαφανίζεται ἐνούμενη μετὰ τῶν ὑψηλῶν ὄρεπεδίων. Συνδέεται

δὲ τὸ Ἀραράτ μετὰ τῶν ὑψηλῶν ὄρειων ἄτινα χωρίζουσι τὴν λίμνην Βὶν ἀπὸ τῆς Οὐρμίας καὶ διαιρεῖται εἰς τρεῖς ἀνίσους ζώνας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη στρωννύεται ὑπὸ κινήτης θαυτάτης ἄμμου, καὶ ἐν μέρει ὑπὸ βραχυτάτης χλόης, ἐφ' ἧς δυσκόλως δύναται τις νὰ θαδίση, ἡ δὲ δευτέρα σύγκειται ἐκ βράχων φρικώδη ἔχουσα τὴν θέαν, διότι ἐπ' αὐτῆς οὔτε δένδρῦλλον κἂν ὑπάρχει, ἀλλὰ χαίνουσι στόμια κρατήρων σφενδονίζοντα σχεδὸν ἀποτιτανωθέντα βράχους· καὶ ἡ τρίτη εἶναι αἰώνως χιονοσκεπὴς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον νεφελώδης. Οὐδὲν ὠραιότερον τοῦ Ἀραράτ, λέγουσι πάντες οἱ περιηγηταί, οἵτινες διέδραμον τὴν Ἀρμενίαν καὶ τὴν Περσίαν. α' Ἀπὸ τοῦ κέντρου τῆς χώρας ταύτης, λέγει ὁ Τουρνεφορὶ ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ. ἐκδ. Α'. τόμ. β'. σελ. 138. ἀνατείνει τὴν παχυνέουσαν αὐτοῦ κορυφὴν καὶ ὑψοῦται γιγάντειον ὑπεράνω τοῦ πλησίον *Κρουσοῦκ-Ἀγρί-Δάγ*. β' Ἐπὶ τῶν ἀνέμων τοῦ Ἀραράτ εὐρίσκονται τίγρεις καὶ λεοπαρδάλεις. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Ἀρμένιοι πορεύονται κατ' ἔτος, εἰς τι πλησιόχωρον μοναστήριον, ἵνα προμηθευθῶσιν ἱερόν τι βάλσμον κατασκευαζόμενον ἐκ βοτάνης τοῦ ὄρους. Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ βάλσαμου τούτου εἶναι ἄγνωστος, καὶ ἡ διανομὴ αὐτοῦ γίνεται ἀνά τετραετίαν ἢ πενταετίαν.

I. Μηλιόπουλος.

Αἱ Ἀκρίδες.

Αἱ ἀκρίδες φαίνονται προερχόμεναι συνήθως ἐκ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Ταρταρίας· φέρουσι δ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι. Πολλάκις νέφος ἐκ τοιούτων ἐντόμων ἔπεσεν ἐπὶ πλοίων ἀπεχόντων 60 ἢ καὶ 80 λευγῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ τὰ κατεσκέπασεν. Ὁ ἄνεμος εἶναι τῶντι ἀνυπέρθετος αὐτῶν συμβοηθός. Δὲν εἶναι δὲ χρειαζόμενος ἀνατρέξῃ τις εἰς τοὺς παλαιότερους χρόνους ἀναζητῶν παραδείγματα τῆς μεγάλης φθορᾶς τὴν ὅποιαν τὰ κατηραμένα ζῴωρα ταῦτα προξενούσιν ὅπου ἐπιπέσωσι, τὸ μὲν ἀφανίζοντα πᾶν βλάστημα καὶ ἕνεκα τούτου ἐπακολουθούμενα ὑπὸ τῆς πείνης, τὸ δὲ γεννῶντα παντοίας λοιμικὰς ἐπιδημίας διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν πτωμάτων. Ἡ Εὐρώπη ἐσημείωσε τὰ ἔτη 1747, 1748 καὶ 1749 ὡς πρὸ πάντων καταστρεπτικὰ εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτῆς διὰ τὰς ἐνσημείωσας τότε ἀκρίδας. Τῷ 1748, μία τῶν ὀλεθρίων νεφελῶν μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Διηγούνται ὅτι συνέβη ποτὲ εἰς ἄμαξαν ὁδοπορικὴν νὰ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω ἅπαντήσασα νέφος καθάρων ἐνώπιον αὐτῆς· ἀλλὰ στρατὸς ὀλόκληρος, ὁ τοῦ Καρόλου ΙΒ'. ὑποχωρῶν πρὸς τὴν Βασιλαβίαν μετὰ τὴν ἐν Πουλτάβα ἤτταν αὐτοῦ, ἠναγκάσθη ἐκ τῶν ἀκρί-

δων νὰ σταθῇ καθ' ὁδόν. Εὐρίσκειτο ἐν τινι στενοπορίᾳ, ὅτε ἄνδρες καὶ ἵπποι ἐτυφλώθησαν ὡς ὑπὸ ζώσης γαλάξης ἐξεληθούσης ἀπὸ νεφελῆς πυκνῆς, σκοτισάσης τὸν ἥλιον. Προαηγγέλη δὲ ἡ προσέγγισις τῶν ὑπὸ συριγμοῦ οἶος ὁ πρὸ τῆς καταγιγδοῦς, καὶ ὁ θόρυβος τῶν πτερύγων τῶν ὑπερέβαινε τὸν βαρὺν βόθρον τοῦ πελάγους, ὅταν αὐτὸ διεγερθῇ.

Εἰς τὰς Ἰνδίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαχρατῶν, ὡφθη ποτὲ στήλη ἀκρίδων συμπεπυκνωμένων εἰς μῆκος 80 λευγῶν καὶ πολλῶν ποδῶν πλάτος. Αἱ ἀκρίδες πολλάκις ἀφανίζουσι τὴν ὄψιν τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, τόσον, ὥστε ἡ γῆ φαίνεται ὡς σεταρωμένη ἢ ἐξεσμένη, τὰ δὲ πτώματα τῶν ζῴων καλύπτουσιν τῶν ποταμῶν τὴν ἐπιφάνειαν. Τῷ 1835, τὰ νέφη τῶν ἀκρίδων ἐκρυσταλλοῦν ἐν Κίνα τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον. Μετὰ τὰ βλαστήματα ὅλα ἀνεξαίρετως εἶχον καταφάγει τὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις δημητριακά εἶδη, καὶ τέλος τὰ φορέματα ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Τῷ 1780, τὸ Μαρόκον ὑπέστη μέγαν λιμὸν συνεπέᾳ τῶν ἀκρίδων, ὥστε οἱ πτωχοὶ ἀνέσκαπτον τὰς ρίζας πρὸς τροφήν των, καὶ τινες κατήντησαν νὰ συναγῶσι τοὺς ἐν τῇ κόπρῃ τῶν καμήλων εὐρισκομένους κόκκους κριθῆς.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1864, αἱ ἀκρίδες κατέστρεψαν εἰς τὴν Σεναγάλην τὰς βρυβακοφυτείας, καὶ τότε παρετηρήθη ὅτι ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ αὐτῶν ἐσχημά-

τιζε νέφος 15 λευγῶν μήκους. Εἰς τὴν Ἀλγερίαν ἐνσκήπτουσι συνεχῶς ἐκεῖ ὠφθη νέφος τι ἔχον μήκος 3 ἢ 4 μυριομέτρων, τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἐσχημάτισε στρώμα πάχους τριῶν ἑκατοστομέτρων.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πανολεθρίας ταύτης, ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε διάφορα μέσα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιτήδεια. Τὰ φθοροποιὰ ταῦτα ζωίφια συνάγονται διὰ μεγάλων δικτύων συρομένων χαμαί· τὰ δὲ ὡάτων ἄτινα καταθέτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων, περικαλύπτοντα αὐτὰ διὰ γλοιώδους τινὸς περιειλήματος, ἀναζητοῦνται καὶ καίονται. Οἱ Αἰθίοπες τοῦ Σουδάν βάλλουσι φωνὰς ἀγρίας πειρώμενοι οὕτω νὰ ἐκφοβήσωσι τὰς ἀκρίδας ἐνῶ πετώσιν, εἰς δὲ τὴν Οὐγγαρίαν μετεχειρίσθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ τὸν κρότον τῶν κανονίων. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα οἱ νόμοι ὑπεχρέουν τοὺς κατοίκους ἐπαρχιῶν τινῶν νὰ συνάγωσιν ὠρισμένα τινὰ μῦδια ἀκρίδων. Τῷ 1613 ἐπληρώθησαν ἐν Γαλλίᾳ τὰ ὡάτων πρὸς ἡμισυ φράγκον τὸ χιλιόγραμμα.

Λαοὶ τινες, πρὸς ἐκδίκησιν ἴσως ἢ καὶ ἐξ ἀνάγκης σκληρᾶς, τρώγουσι ταῦτα τὰ ἔντομα. ἐξ οὗ καὶ ὀνομάσθησαν ἀκριδοφάγοι. Ὁ Μωϋθῆς συγχωρεῖ εἰς τοὺς Ἑβραίους νὰ τρώωσι τεσσάρων εἰδῶν τοιαῦτα ζωίφια.

« Ἀλλὰ ταῦτα φάγεσθε ἀπὸ τῶ

υ ἑρπετῶν τῶν πετεινῶν, ἃ πορεύεται » ἐπὶ τέσσαρα, ἃ ἔχει σκέλει ἀνῶτερον τῶν ποδῶν αὐτοῦ, πιθᾶν ἐν αὐτοῖς ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα φάγεσθε ἀπ' αὐτῶν τὸν βρουῶνον, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶν καὶ τὸν ἀττάκην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶν καὶ ὀριομάχην, καὶ τὰ ὅμοια αὐτῶν καὶ τὴν ἀκρίδα, καὶ ὅμοια αὐτῆς » Λεβιτ. ΙΑ', στ. 21, 22.

Οἱ Ἕλληνες τὰς ἐπώλουν εἰς τὴν ἀγορὰν (Ἀριστοφάνους Ἀχαρνεῖς, στ. 1115. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς ἔτρωγεν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν ἔρημον. (Ματθ. Εὐ. Κεφ. γ', στ. 4.)

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει, ὅτι οἱ Αἰθίοπες τὰς μετεχειρίζοντο ὡς ἕδεσμα εἰς τὰς τραπέζας των. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν εἰς τὴν Ἀλγερίαν οἱ ἰθαγενεῖς τρώγουσι τὴν ὀδοιπορικὴν ἀκρίδα, ἥτοι τὸ κοινότερον τῶν ἀκρίδων εἶδος, καλουμένην ὑπ' αὐτῶν τ ζ ε ρ ἄ τ ἐ λ ἄ ρ π ἦ (ἀραβικὴν ἀκρίδα). Παρατηρήθη ὅμως ὅτι πρὸ πάντων οἱ Βεδουῖνοι, ἥτοι οἱ κάτοικοι τῶν πεδινῶν μερῶν, καὶ οἱ Καβύλοι, οἱ τῶν ὄρεινῶν, σπανιώτατα δὲ οἱ Μαυριτανοὶ, τὰς τρώγουσι. Παρασκευάζοντες δὲ οἱ Ἀραβες τὴν ἀκρίδα πρὸς τροφήν, πρῶτον τῆς κόπτουσι τὴν κεφαλὴν προφέροντες τὰς ἐπομένας λέξεις. Πίσμ Ἰλλᾶχ (εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ), Ἀλλᾶχ ἐκπερ (ὁ Θεὸς μέ-

γιστος) ἀποσπῶσιν ἔπειτα τὰς πτέρυγας καὶ τὰ μακρὰ σκέλη, ἀλατίζουσι τὸ σῶμα, καὶ μετὰ τινα καιρὸν τὰς τρώγουσι. Λέγεται ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὴν γεῦσιν πολὺ δυσάρεστοι. Εἰς τὴν Ἀραβίαν, αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία περῶσι τὰς ἀκρίδας εἰς κλωστήν καὶ οὕτω τὰς πωλοῦσιν ἐξηραμμένας. Εἰς ἄλλους τόπους τηγανίζονται ἢ βράζονται. Οἱ Ὀττεντότοι τὰς ὑπεραγαπῶσιν ὡς καλὸν φαγητόν. * *

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΒΥΡΩΝΟΣ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελετῆς τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ εἰς τὸν λόρδον Βύρωνος μνημείου ἢ Ἐορτῆς ἀφιεροῖ δλόκληρον τὸ τελευταῖον αὐτῆς φύλλον εἰς ἐξιστόρησιν τῆς ἐν Ἑλλάδι τελευταίας διατριβῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ καὶ φιλέλληνος. Ἐκ τοῦ φύλλου τούτου ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα περὶ τοῦ ἀθανάτου ἀνδρὸς ἀνέκδοτα.

Ὁ ἰατρὸς Μίλιγγεν, ὁ ἕτερος τῶν νοσηλευόντων τὸν Βύρωνα κατὰ τὴν ἀσθενειάν του, διηγεῖται ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀσθενείας τοῦ λόρδου Βύρωνος, μίαν ἑσπέραν τὸν ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ κ. Φίνλεϋ, ὅστις εἶχε σταλῆ παρὰ τοῦ Ὄδυσσεως εἰς Μεσολόγγιον, ἵνα τὸν προσκαλέσῃ εἰς Σάλανα. Ἦτο κακοδιάθετος.— Ὅλην τὴν ἡμέραν διήλθον, εἶπεν ὁ Βύρων, ἀναπολῶν ὅτι εὕρισκονται εἰς τὸ 37

ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Εἰξεύρετε, προσέθηκεν, ἡ μητὴρ μου ἦτο γυνὴ προληπτικὴ, καὶ ἐπίστευε πολὺ εἰς τὰς μαγείας καὶ τὰς ὄνειροκρίσις. Ὅτε ἤμην νέος εἰς τὴν Σκωτίαν μίαν ἡμέραν ἠρώτησε μίαν Ἀθιγγανίδα νὰ τῆς εἴπῃ τὸ μέλλον μου· αὕτη, ἀφοῦ ἐξηρεῦνθη τὴν παλάμην μου ἀρκετὴν ὥραν, ἀνέκραξε· « Προφύλαξον τὸ παιδίον τοῦτο, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ 37ῆτος τῆς ἡλικίας του... » εἰς τὰς 22 Ἰανουαρίου, κύριοι ἔκλεισα τὸ 36 καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ 37. Λέγετέ με τώρα, ἂν θέλετε, προληπτικόν· πλὴν ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι εὕρισκω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐπίσης δύσκολον νὰ μάθῃ τις τί πρέπει νὰ μὴ πιστεύῃ καὶ τί νὰ πιστεύῃ. Γελάτε ὅσον θέλετε με τὰς προλήψεις μου, πλὴν μάθετε, ὅτι δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν ἤθελον πώποτε ἐπιχειρισθῆ τὸ παραμικρὸν κατὰ τὴν παρασκευὴν ἢ τὴν κυριακὴν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἤθελον ἀπετύχει· ὅλαι αἱ δυστυχίαι μου, καὶ Κύριος γινώσκει ἂν εἶχον ἀρκετὰς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, με συνέβησαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν δύο τούτων ἡμερῶν.

* *

Διηγοῦνται ὅτι μετὰ τὸν ἐν Μεσολόγγιφ θάνατον τοῦ λόρδου Βύρωνος τὸ λείψανον αὐτοῦ τεθὲν ἐν ξυλίμφ κιβωτίφ ἐπέμφθη πρὸς τοὺς ἐν Λονδίμφ συγγενεῖς του, οἵτινες ἀποδόντες αὐτῶ τὰς τελευταίας τιμὰς, ἐπώλησαν τὸ κιβώτιον πρὸς τὸν Ἀγγλον ξυλουργὸν Δάβει, ὅστις τὸ

ἐξέθηκε δημοσίᾳ φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν· α Κιβώτιον τοῦ Λόρδου Βύρωνος ». Ἡ ἐπιγραφή αὕτη διεγείρασα τὴν περιεργίαν τοῦ κοινοῦ, ἐφείλκυσε πολλοὺς θεατάς, ὡσπερ ἐπρόκειτο περὶ ἀντικειμένου καινοφανοῦς καὶ ἀγνώστου. Ἐκ δὲ τῶν συρρευσάντων πολλοὶ ἠγόρασαν τεμάχια ἐκ τοῦ κιβωτίου· διὰ τὰ κατασκευάσωσιν οὗτος μὲν ταμβοθήκην, ἐκεῖνος δὲ κοχλιάριον, ἄλλος βακτηρίαν καὶ ἄλλος ἄλλο τι ὥστε ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν τὸ κιβώτιον κατακερματισθὲν, ἐπωλήθη εἰς ὑπέρογκον τιμὴν, ὠφεληθέντος οὐκ ὀλίγον τοῦ ἰδιοκτῆτος.

* *

Ὅτε ὁ λόρδος Βύρων, σύντροφον ἔχων τὸν ὑποπλοίαρχον Ἐκενεᾶδ, διέβη κολυμβῶν τὸν Ἑλλάσποντον, ἐπεσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης, δι' οὗ ὑπέθετεν ὅτι ὁ Λεάνδρος μετέβη εἰς τὴν φιλιτάτην αὐτοῦ Ἡρώ. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Ἀβύδου ἔφθασε μὲν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν, ἀλλὰ τρία μίλια κάτωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐπεθύμει νὰ ἀποβῆ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κολυμβήματος παρηκολουεῖτο χάριν ἀσφαλείας ὑπὸ λέμβου.

Ὅτε ἀπέβη, αἱ δυνάμεις τοῦ ἦσαν τοσοῦτον ἐξηνητημέναι, ὥστε προθύμως ἐδέχθη τὴν προσφορὰν ὀθωμανοῦ τινος ἀλιέως, θελήσαντος νὰ φιλοξενήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην του. Κατελήφθη δὲ ἐν αὐτῇ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ· καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκενεᾶδ ἦτον ἠναγκασμέ-

νος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖόν του, ὁ λόρδος Βύρων ἔμεινε μόνος μετὰ τῶν φιλοξενησάντων αὐτόν.

Ὁ ὀθωμανὸς δὲν ἐγνώριζε τίς καὶ ὁποῖος ἦτον ὁ ξένος αὐτοῦ· καὶ ὁμῶς τὸν ἐπεριποιήθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ὅσον ἠδύναντο, ὥστε ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ὁ ἀσθενὴς ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του. Ὅτε δὲ ἐπέβη εἰς πλοιάριον διὰ νὰ μεταβῆ ἀντικρῦ, ὁ ἀγαθὸς τούρκος ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ἄρτον, νερόν, οἶνον καὶ ἀριθμὸν τινα παράδων.

Ὁ Βύρων, λαθὼν τὰ δῶρα ταῦτα, ἠὺχαρίστησε τὸν δωρητὴν, ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν ἔστειλε διὰ τοῦ πιστοῦ του Στεφάνου εἰς τὸν ἀλιέα δίκτυα, κυνηγετικὸν πυρεθόλον, ζεῦγος πιστολίων, καὶ δώδεκα πήχεις μεταξωτοῦ διὰ τὴν σύζυγόν του. Ὁ ἀλιεὺς ἰδὼν ταῦτα ἀνέκραξεν· α Ὅποια μεγαλοπρεπῆς ἀμοιβὴ τοσοῦτῳ εὐτελοῦς φιλοξενίας! » Τὴν ἐπιούσαν θελήσας νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν λόρδον κατεποντίσθη ἐν μέσῳ τοῦ πορθμοῦ καὶ ἐπνίγη.

Ὁ λόρδος Βύρων ἐλυπήθη μεγάλως πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ φιλοξενήσαντος αὐτόν, καὶ ἔστειλε τριακόσια φράγκα πρὸς τὴν χήραν. Τὸ δὲ 1817 ἔτος, μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσκέφθη τὴν ὀθωμανίδα καὶ τὸν υἱὸν τῆς καὶ προσήνεγκε πρὸς αὐτοὺς νέα δῶρα.

* *

Ὁ Βύρων ἦτο παράφορος καὶ ὀρητικὸς, ἀλλὰ καὶ γενναϊόφρων ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Ὁ Π. Τάιπε ἐν τῇ Ἀγγλικῇ φιλολογίᾳ ἀφηγεῖται τὸ ἐξῆς ἐκφραστικὸν ἀνέκδοτον, ἔνθα ὁ παῖς προμηνύει τὸν ποιητὴν. α Τὰ πάντα ἦσαν ὑπερβολικὰ ἐν τῷ Βύρωνι καὶ ἡ φιλία του ἐξήπτετο μέχρι πόνου. Μίαν ἡμέραν εἶδε θερόμενον βαναύσωσ ὑπὸ τινος τὸν φίλτατόν του Πηλ. Ὁ Βύρων ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ τὸν δῆμιον ἐκεῖνον· ἀλλὰ πλησιάζει πρὸς αὐτὸν ἔχων τὰς παρσίας ἐρυθρὰς ἐξ ὀργῆς καὶ τὰ ὄμματα πλήρη δακρύων καὶ τὸν ἔρωτᾷ πόσους ῥαβδισμοὺς ἐσχόπευε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Πηλ.—Τί σὲ μέλει αὐτὸ ἰσένα;— Διὰ νὰ μοι δώσης, ἐὰν εὐχαριστήσῃς τοὺς ἡμίσεις, εἶπεν ὁ Βύρων τείνων πρὸς αὐτὸν τὸν βραχίονά του.

(ἐκ τοῦ Νεολόγου).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ κ. Δ. συναπαντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν φίλον του Ι. δν πρὸ δεκαπενθημερίας δὲν εἶχε συναντήσει.

— Λοιπὸν, φίλε μου, τὸν λέγει, εἶναι ἀληθὲς ὅτι σὲ ἐγκατέλειψεν ἡ ἐρωμένη σου;

— Ναί.

— Καί ὅτι συνέβη τοῦτο ἐξ αἰτίας τῶν ὑποδημάτων σου;

— Ἀγλαδί;

— Διότι ὡς μοῦ εἶπον, εἶδε τὸ ὑπόδημά σου νὰ ἔχῃ μίαν μικρὰν ὀπήν.

— Ἀληθέστατον.

— Αἶ! καὶ δὲν σὲ ἐλύπησε τοῦτο;

— Καθόλου.

— Πῶ! καθόλου;

— Διότι ἀπὸ τὴν ὀπήν ἐκείνην τοῦ ὑποδήματός μου εἶχε φύγει καὶ ὄρωσ μου.

* *

Ἡ κυρία Κ. καὶ ἡ κόρη τῆς ἔλαβον πρὸ τινος τὴν συνήθεια νὰ νίπτωνται μὲ ζωμὸν ἀπὸ πίτουρα καὶ νὰ κάμνωσι περιδικῶς καὶ μπάντζα ἐκ ζωμοῦ τοιοῦτου, διότι ὡς λέγουν, καθίσταται οὕτω τὸ δέρμα ἀπαλώτερον.

Ἡ εὐπορος οἶκία ἔχει καὶ ἀμαξαν.

Ὁ ἵπποκόμος παρουσιάζει εἰς τὸν κύριόν του τὰ ἔξοδα τοῦ μηνὸς τῆς τροφῆς τῶν ἵππων· ἡ δαπάνη διὰ τὰ πίτουρα ἐφάνη, καὶ δικαίως, καταπληκτικῇ.

— Τί εἶναι αὐτά; παρατηρεῖ ὁ κύριος καὶ εἶναι δυνατόν διὰ μόνα τὰ πίτουρα 145 δραχμάς!

— Ἀφεντικὸν, δὲν τὸ ξεύρατε;

— Τί νὰ ξέρω;

— Αἱ κυρίαί τρώγουν πλὴθὸς πολλὰ πίτουρα ἀπὸ τὰ ἄλογα.

* *

Ἐπάρχει νόμος ἐν Γαλλίᾳ καθ' ὃν ὁ ἔνεκα χρέους φυλακίζων τινὰ ὀφείλει νὰ πληρόνη καθ' ἐκάστην ἐν φράγκον πρὸς

διατήρησίν του. Ὀλιγόνους τις χρο-
φειλέτης παρατηρήσας τοῦτο γράφει ἐκ
τῆς φυλακῆς εἰς τὸν δανειστήν του α' Αν-
τί σὺ μὲν νὰ ἐξοδεύης ἐν φράγκον καθ'
ἐκάστην, ἐγὼ δὲ νὰ σήκωμαι εἰς τὴν
φυλακὴν, ἄφησέ με ἐλεύθερον καὶ δίδε μου
μόνον 50 λεπτά.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΟΤΥΩΡΑ.

Εἰς ἡμίωρον πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῶν
παλαιῶν Κοτυώρων καὶ εἰς ἡμίωρον
πρὸς δυσμὰς ἀπὸ τοῦ Μελανθίου (Μελέτ)
ποταμοῦ ἀπόστασιν κείνται τὰ νέα Κο-
τύωρα ἢ τουρκ. ἢ κωμόπολις Ὁρδοῦ.
ἐνταῦθα ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ὑπερτε-
ρεῖ τοῦ Ἀρμενικοῦ καὶ Μωαμεθανικοῦ,
διότι ἐκ τῶν χιλίων περίπου οἰκιῶν ἃς
ἔχει ἡ κωμόπολις αὕτη αἰ ἐξακόσθαι
εἶναι Ἑλληνικαί· γίνεται δὲ ἐνταῦθα ἄ-
γορὰ ἐβδομαδιαία, ἐν ἣ ἐνεργεῖται ἀγο-
ραπωλησία τῶν ἐκ τῆς περιχώρου ἐξα-
γομένων προϊόντων, ὧν κύρια εἶναι ἄ-
ραβόσιτος, ὄσπρια, κἀναθι, λῖνον καὶ ὄ-
ρυζα. Ἐκκλησιάζονται δὲ οἱ χριστιαν-
οὶ εἰς δύο ἐκκλησίας ἀνηκούσας εἰς
δύο τῆς κωμοπόλεως ταύτης συνοικίας·
τὸ κλίμα αὐτῆς εἶναι νοσῶδες ἕνεκα τῶν
πέριξ τῆς πόλεως ὑπαρχόντων τελευά-
των καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπολάζουσιν ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνταῦθα τὸ θέρος πυρε-
τοί, οὓς φεύγοντες οἱ κάτοικοι πανοικί
ἀνέρχονται εἰς τὰ τερπνά τοῦ Τσάμ-
πασι ὄροπέδι, ἐνθα διατρίβουσιν ἐπὶ

τριμηρίαν. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διά-
στημα ἀκμαία ἐνεργεῖται ἐνταῦθα ἀγο-
ραπωλησία τῶν προϊόντων τῆς χώρας,
ὥστε ἡ ἐν Τσάμπασι τῶν Κοτυωρέων
διατριβὴ σὺν τῷ τερπνῷ ἔχουσα τὸ ὠ-
φέλιμον καὶ ἐπικερδὲς εἶναι πολὺ διά-
φορος τῶν ἡμετέρων θερινῶν ἐξοχῶν. Δια-
τηρεῖ δὲ ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης Ἑλλη-
νικὴν σχολὴν ἀπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ Ψωμιά-
δειον ἐπικαλουμένην, ἀνεγερθεῖσαν δὲ
διὰ δαπάνης οὐ σμικρᾶς τοῦ φιλομούσου
καὶ φιλοπάτριδος ὁμογενοῦς κ. Λων-
σταντίνου Ψωμιάδου, εὐθαλοῦς βλαστοῦ
τῆς κωμοπόλεως ταύτης· ἡ σχολὴ αὕτη
ἐπὶ περιθλίπτου κειμένη θέσεως καὶ κα-
τὰ Δωρικὸν ῥυθμὸν ἀνφοδομημένη εἶναι
ἴσως ἡ καλλίστη τῶν ἐν Εὐξείνῳ Πόν-
τῳ κατὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν
ἐξωτερικὴν λαμπρότητα· συνεισφέρει δὲ
ἐτησίως πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ὁ φι-
λόμουσος ἰδρυτὴς τῆς σχολῆς ταύτης
οὐ σμικρὸν ποσόν, καίτοι [ἢ δαπάνη τῆς
οἰκοδομῆς καὶ ἀνεγέρσεως ἀνήλθεν ἄνω-
τῶν τριῶν χιλιάδων λιρῶν, ποσόν δυσ-
ανάλογον τῆς περιουσίας τοῦ ἰδρυτοῦ.
διατηρεῖ δὲ πρὸς τούτοις ἡ κοινότης καὶ
ἀλληλοδιδασκικὴν σχολὴν ἐν ἐκατέρᾳ τῶν
δύο συνοικίῶν. Ἡ κοινότης αὕτη ἐξέρ-
χεται ὁσημέρα, ἐκ τῆς προτέρας ἀμαθείας
καὶ ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ διανοη-
τικὴ αὐτῆς ἀνάπτυξις βραίνει τανῦν γοργῶ
βήματι πρὸς τὰ πρόσω.

A. I.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Μετὰ λύπης πληροφορούμεθα ὅτι ἐν
τῇ συνοικίᾳ τῶν Ἐξωτείχων παρατη-
ρεῖται ἀπὸ τινος ἐρεθισμὸς τῶν πνευ-
μάτων ἕνεκα τῶν ἐκεῖ σχολειακῶν
καὶ ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς οὗτος ἤδη ἐξεδηλώ-
θη, ὡς μὴ ὤφειλεν ἐμπράκτως καὶ δι' ἀ-
ναφορᾶς πρὸς τὴν Α. Πανιερότητα τὸν
Μητροπολίτην ἡμῶν κ. Γρηγόριον ἐδη-
λωσαν οἱ ἐνορίαται ὅτι θέλουσι χωρι-
σθῆ τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τῆς κοινότητος καὶ
ἀνεξαρτήτως ἀπ' αὐτῆς θέλουσιν ἐνεργή-
σαι εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν συνοικίαν καὶ
ἰδίᾳ τὸ σχολεῖον αὐτῶν. Τὸ διάβημα
εἶναι σπουδαῖον ὡς ἐκ τῆς τροπῆς ἣν
ἔλαβον καὶ δύνανται ἐπὶ πλέον νὰ λά-
θωσι τὰ πράγματα καὶ διὰ τοῦτο κρί-
νομεν καλὸν νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἀ-
ναγνώστας ἡμῶν περὶ τίνος ἀκριβῶς
πρόκειται. Ἐν Ἐξωτείχοις, ὡς γνωστὸν,
διατηρεῖται ἀπὸ τινῶν ἐτῶν νηπιαγωγεῖον
τῶν ἀρρένων, ἐφοίτων δὲ ἐν αὐτῷ πρό-
τερον παῖδες περὶ τοὺς τεσσαράκοντα
καὶ πλέον, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἐφέτος ὡς
μανθάνομεν ἠλαττώθη εἰς τριάκοντα καὶ
πέντε· ἀπὸ ἐτῶν ἐλέγετο καὶ ὑπιστη-
ρίζετο ὅτι ἐν Ἐξωτείχοις εἶναι ἀνάγ-
κη ὅπως ἰδρυθῆ παιδαγωγεῖον· κύριος
λόγος προὔβαλλετο ἡ ἀπὸ τοῦ κεντρι-
κοῦ παιδαγωγείου ἀπόστασις, ἣτις μάλ-
ιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰς τοὺς
γυμνόποδας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παῖ-

δας τοῦ προαστείου παρεκώλυε τὴν
τακτικὴν φοίτησιν· ὁ λόγος οὗτος, ὡς
βιάζει ὁ ἀναγνώστης εἶναι εὐλογος
καὶ ἡ ἰδρυσις παιδαγωγείου ἐν τῷ
προαστείῳ τούτῳ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύ-
την δύναται νὰ θεωρηθῆ δικαία καὶ
κατεπείγουσα· ὑπετράφη δὲ φαίνεται
ἡ ἰδέα οὕτη εἰς τοὺς ἐνορίατας, ἕως
οὐ ἐρριζώθη ἐν αὐτοῖς καὶ ἔλαβε χα-
ρακτῆρα ἀκραδάντου πεποιθήσεως· ἀ-
γνωστὸν ἂν ἐδόθησαν καὶ ὑποσχέσεις
ἐπίσημοι περὶ ἐκπληρώσεως τῆς εὐχῆς
καὶ ἐπιθυμίας ταύτης τῶν ἐνοριατῶν·
γνωρίζομεν μόνον ὅτι αἱ ἐπανειλημέ-
ναι αὐτῶν αἰτήσεις, εἰς ἃς δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἀνταποκριθῆ ἡ νῦν Ἐφορία
κατέληξαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ διάβημα,
ὅπερ ἀνεγράψαμεν ἃς ἐξετάσωμεν τα-
νῦν κατὰ πόσον αἱ αἰτήσεις αὗται εἶ-
ναι δίκαιοι καὶ κατὰ πόσον ἠδύναντο
νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς νῦν
Ἐφορίας· φοιτῶσιν, ἐγράψαμεν ἀνω-
τέρῳ, εἰς τὸ νηπιαγωγεῖον τοῦ προ-
αστείου τούτου μαθηταὶ μόλις τριάκοντα
καὶ πέντε, ἐπτά δὲ εἰσὶν, ἔστωσαν
καὶ πλείοτεροι, οἱ μαθηταὶ τῆς ἀνω-
τέρας τάξεως τοῦ σχολείου· ὡς δύνα-
ται ἤδη ἕκαστος νὰ συμπεράνη διὰ
τοὺς ἐπτά τούτους μαθητὰς ζητεῖται
ἡ ἰδρυσις κατὰ τὸ παρὸν μίᾳ τά-
ξεως παιδαγωγείου καὶ ἡ συμφωνία
ἐτέρου διδασκάλου πρὸς τὸν ὑπάρχον-
τα· ἤδη· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ

δαπάνην ἑκτακτον καὶ εἰς τοιαύτην αἰ-
τησιν ἢ Ἐφορία ἐπομένως ἀδυνατεῖ νὰ
ἀνταποκριθῆ· ἐκτὸς τούτου τὸ τοιοῦτον
ἐξέρχεται τῶν ὀρίων τῆς δικαιοδοσίας τῆς.
Ἐπειτα συμφωνία ἐτέρου διδασκάλου καὶ
καταρτισμὸς μιᾶς τάξεως τοῦ παι-
δαγωγείου διὰ ἑπτὰ μαθητὰς εἶναι
νομιζομεν πολυτέλεια ἧτις κατὰ τὴν
παρούσαν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, ἣν
διέρχονται τὰ ἡμέτερα σχολεῖα δὲν
ἐπιτρέπεται. τὸ καθ' ἡμᾶς τὸ πρᾶγ-
μα τοῦτο δύναται νὰ ἐξοικονομηθῆ
κάλλιστα, ἂν ἀναλάβῃ καὶ τὴν δι-
δασκαλίαν τῆς μιᾶς τοῦ παιδα-
γωγείου τάξεως, ἧτις δύναται οὕτω
νὰ ἰδρυθῆ, ὁ ὑπάρχων ἤδη διδάσκαλος
καὶ πρὸς τοῦτο νομιζομεν εἰς διδάσκα-
λος δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τὸ εὐά-
ριθμον τῶν μαθητῶν· ἔπειτα ἂς φρον-
τίσωσιν οἱ καλοὶ τῶν ἐξωτείχων ἐνο-
ριᾶται νὰ αὐξήσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν
μαθητῶν αὐτῶν καὶ ἡμεῖς πρῶτοι θὰ ἐ-
γείρωμεν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως
παιδαγωγείου ἐν τῷ προαστείῳ αὐτῶν
καὶ ἡ πόλις βεβαίως θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ
εἰκόσιον καὶ τὸ εὐλογον τῆς αἰτήσεως
αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ νὰ προβῶσιν ἤδη εἰς
διάβημα φέρον τὸν χωρισμὸν καὶ τὴν
διαίρεσιν καὶ προκαλοῦν ἀντεγκλήσεις
καὶ σκάνδαλα εἶναι ἔργον, ὅπερ τῆ ἀ-
ληθείᾳ δὲν ἐπιδοκιμάζομεν· ἂν δὲ εἰς
τοῦτο προέβησαν ἐκ τῆς ἐξάψεως τῶν
παθῶν καὶ ἐτέρων ἄλλων λόγων πιστεῦο-
μεν ὅτι κατόπιν σκέψεις μετριοπαθε-

στεραι θέλουσι φέροι αὐτοὺς εἰς συναί-
σθησιν τῆς τοιαύτης πράξεως καὶ θέ-
λουσιν ἀναγνωρίσει ὅτι αἱ αἰτήσεις
αὐτῶν καὶ δίκαιαι οὔσαι δύναται νὰ
ἀναβληθῶσιν εἰς εὐθετώτερον καιρὸν,
ὅποτε νὰ τύχῃσι τῆς δεύσεως προσο-
χῆς καὶ ὑποστηρίξεως· διὰ τῆς διχονοίας
καὶ τῆς διαίρεσεως οὐδὲν σπουδαῖον ἔρ-
γον δύναται νὰ διαπραχθῆ καὶ ἂν ποτε
ἢ εὐχῆ αὐτῶν τῆς ἰδρύσεως παιδαγω-
γείου ἐκπληρωθῆ, ἀδιστακτως πεποιθα-
μεν ὅτι μόνον διὰ τῆς ὁμοιοίας καὶ
τῆς κοινῆς μετὰ τῶν λοιπῶν πολι-
τῶν συνεργασίας δύναται τοῦτο νὰ
γείνη.

— Χθὲς ἀπὸ πρωίας σφοδρὸς ἐπνευ-
σε βορρᾶς μετὰ τὸν νότον ὅστις ἐ-
πὶ δύο ἡμέρας ἐπνεεν. Ἐκ τοῦ σφο-
δροῦ τούτου ἀνέμου κατέπεσεν ὁ ἰ-
στός τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου· ἡ θά-
λασσα ἠγριώθη καὶ μεγάλη ἐγένετο
τρικυμία, ἀλλ' ἀγνοεῖται ἂν συνέβησαν
καὶ θαλάσσια δυστυχήματα.

Εἰδοποιεῖται τὸ σεβαστὸν κοινὸν
τῆς ἡμετέρας πόλεως ὅτι ἐν τῷ καστῆ
ματι τοῦ κ. Γ. Βελισσαρίδου κειμέν
ἀντικρυ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Τρι-
άδος πωλοῦνται διάφορα εἶδη νεωτερι-
σμῶν ὡς ὑποκάμισα, κολάρια, κερτήμα-
τα, δαντέλαι, φανέλαι, κομβία παντὸ
εἶδους, μαρδύλια μεταξωτὰ, γραβάται
ἄνθη μυρωδικὰ, διάφορα μαλλία κερτή-
ματος, τραπεζομαρδύλια, γάντζα διά-
φορα καὶ ἐν γένει πᾶν ὅτι ἀπαιτεῖ-
ται πρὸς γυναικείον στολισμὸν εἰς τι-
μὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἄριθ. Πρωτ. 2206.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ λοιποὶ
πάντες εὐλογημένοι Χριστιανοὶ τῆς
πόλεως ταύτης, εὐχόμεθα πατρικῶς
ἐν Κυρίῳ. Συνεπεῖα ψηφίσματος
τῆς Ἀντιπροσωπείας ἀπὸ 10 Μαΐου
ἐ. ε., κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Δημογε-
ροντία ὀφείλει νὰ προνοήσῃ περὶ
τῆς ἀρχιερατικῆς ἐπιχορηγήσεως,
ἐν συνεδριάσει τῆς 2 καὶ 9 τοῦ
παρόντος μηνὸς τὸ Συμβούλιον αὐ-
τῆς λαθὼν ὑπ' ὄψει τὰς δυσχερείας
τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων ἐν τῇ
συνάξει αὐτῆς, ἀπεφάσισεν, ὅπως
τοῦ λοιποῦ, ἐπειδὴ ἡ ἐπιχορηγήσις
τοῦ ἀρχιερέως εἶναι ἐγκεκριμένη διὰ
βασιλικοῦ ἰραδὲ τοῦ ἔτους 1853
ὡς φόρος τῶν ὀρθοδόξων Χριστια-
νῶν, ἀνατεθῆ καὶ ἡ εἰσπραξις αὐ-
τῆς εἰς τοὺς ἐκάστοτε μικτάριδες
τῶν ἐνοριῶν, εἰς οὓς καὶ ἀνήγγει-
λε τοῦτο ἐπισήμως. Προσκαλοῦμεν
ἔθεν πάσας τὰς ἐνορίας, ὅπως ἀ-
ναθεωρήσασαι τὰ κατὰστικὰ των
παραδώσωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς μικ-
τάριδες, οἵτινες εἰσπράττοντες θὰ
δίδωσι τοῦ λοιποῦ καὶ τὰς ἐντύ-
πους ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς.

Πεποιθήμεν δὲ ὅτι προθύμως πᾶς
ἕκαστος Χριστιανὸς θὰ φροντίσῃ
νὰ πληρώσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν ἐ-
πιχορηγήσιν, ἐξ ἧς καὶ μόνῃς δύ-
ναται ἡ ἱερὰ Μητρόπολις καὶ τὴν
ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν νὰ φυλάττῃ
καὶ τὰ συμφέροντα τῶν Χριστια-
νῶν νὰ ὑπερασπίζηται. Ὁ δὲ μισ-
θαποδότης Θεὸς δῶῃ πᾶσιν Ἑμῖν
πλούσια αὐτοῦ τὰ ἐλέη· οὐ ἡ
χάρις εἴη μετὰ πάντων Ἑμῶν. —
Ἐν Τραπεζοῦντι, 9 Ὀκτω-
βρίου 1881.

Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Εὐχέτης πάντων Ἑμῶν.

† ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ Γραμματεὺς

Τρ. Ι. Σιγαρόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εὐειδής, ἀλλὰ καὶ κρύα
καὶ συχνὰ στέχω γλυκεῖα
παραστάτις τῶν νεκρῶν.

Ἄν τεθῆ ἡ κεφαλὴ μου
εἰς τὸ τέλος ἡμισύ μου
φυτὸν γίνεμ' ἱερὸν.

Τὸ δ' ὑπόλοιπόν μου σῶμα

Θὰ ἐκπλήσῃ τὸ σὸν ὄμμα.

Ἐκ τοῦ ὄλου μου ἂν λάβῃς

δύο μόνον τελικά,

κ' εἰς αὐτὰ τὰ τρία πρῶτα

καὶ τὸ πέμπτον τακτικά

ἂν προσθέσῃς, νῆσος εἶμαι

κ' ἐν τῇ μεσογείῳ κεῖμαι.

Ἄν τὸ τρίτον σὺν τετάρτῳ

καὶ σὺν πέμπτῳ προταχθῇ,

τεῦ πελάγους τοῦ Αἰγαίου

νῆσος ἄλλη θὰ ταχθῇ.

Ἄν τὸ δεύτερον καὶ πέμπτον

ὅμως ἐπὶ κεφαλῆς

ἐπιθῆς τὸ ἑβδομὸν μου,

νῆσον τρίτην θὰ εὕρῃς.

Ἄν τὸ πρῶτον σὺν δευτέρῳ

καὶ σὺν πέμπτῳ προταχθῇ

βασιλόπαις τῆς Περσίας

τρομερὸς θὰ γεννηθῇ.

Ἄν τὸ τρίτον σὺν δευτέρῳ

μὲ τὸ πέμπτον πλὴν διπλοῦν

βασιλέα τῆς Ἡπείρου

παλαιὸν ἀποτελοῦν.

Ἄν τὸ τέταρτον καὶ τρίτον

διπλοῦν, κ' ἕκτον ἐνωθῇ

τῆς ἀρχαίας Ῥώμης μέγας

δέκαρχος θὰ γεννηθῇ.

Ἄν τὸ πρῶτον σὺν τετάρτῳ

τρίτῳ καὶ πέμπτῳ ὁμοῦ

γίνομαι παχὺ θηρίον

κ' ἐντὸς τρέχω τοῦ δρυμοῦ.

Ἄν τὸ πρῶτον σὺν δευτέρῳ
πέμπτῳ κ' ἕκτῳ ἐνωθῇ

τίτλον τοῦ ὀνόματός του

ὁ καθεὶς θὰ μὲ δεχθῇ.

Τῶν τριῶν δὲ τελευταίων

ἐὰν ἀπομακρυνθῶ

κατὰ πρῶτον ἐντὸς πάλιν

τῶν φυτῶν θὰ εὕρεθῶ.

Ἐἴτα καὶ ἐὰν τοῦ μέσου

γράμματος μου στερηθῶ

ἢ ὠρσιότερα ὄλων

τῶν θεῶν θὰ εὕρεθῶ.

Ἐπειτα ποιμένα βλέπεις

ἀλλὰ καὶ θεῶν κριτῆς

ἂν τὸν τράχηλόν μου κόψῃς

μὲ τὴν κάραν μου αὐτήν.

Τούτου τὸ ἐντὸς στοιχεῖον

ἐὰν κόπτων ἀφαιρῆς

τῶν ὁμοίων μου τὸ πλήθος

εἰς σχολεῖα θὰ εὕρῃς.

Ἄλλὰ ἂν τὰ δύο πρῶτα

θὰ εὕρῃς πάλιν κριτὴν

εὐωδίας διευθέτην

δυσωδίας μισητήν.

Φίλοι μου καὶ ἄλλα ἔχω

κ' ἡμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ

ἀλλὰ φθάνει κπὶ θὰ ἔχω

στολισμὸν ἂν σιωπῶ.

Α. Κάρβανος.